

Fox får världens kvinnor att bekänna

Sören Andersson/Scampix

I "En fri kvinnas bekännelser" åker Jennifer Fox jorden runt för att göra en sak: tala med andra kvinnor. Resultatet är en sex delar lång dokumentär såpa som gör succe. Första avsnittet visades i SVT 2 i går.- För mig är verbal kontakt lite som livets mat, säger hon.

En fri kvinnas bekännelser må låta som en gladporrig 70-talskomedi. Inget kunde vara mer osant. I stället är det en djupt ärlig, intellektuell och dokumentär såpa. Filmaren Jennifer Fox filmar sig själv, sina vänner och framför allt sina samtal med kvinnor över hela världen.

Ingen drömprins

- Jag insåg att de bästa konversationerna jag hade, hade jag med mina tjejkompisar. Och jag kände kvinnor över hela världen. Ibland hade jag ett bra samtal i London, ibland ett i Berlin. Och det kändes som om hela mitt liv syddes ihop av de här samtalen, säger Jennifer Fox som är snabbvisit i Stockholm för att prata om tv-serien.

Under fyra, nästan fem, års tid filmade hon sig själv dagligen. Från alla vinklar. I alla situationer. Och när hon pratade med sina vänner, använde hon sin egen kamerateknik som hon kallar "passing the camera". Med andra ord: man turas om att hålla i kameran. Den som inte pratar filmar. Det första hon gjorde under den här intervjun var att ge reportern sin kamera.

"Bara en värld"

- När jag växte upp lärde vi oss att våra liv var beroende av en man, drömprinsen skulle dyka upp till slut. Men jag blev överraskad när jag insåg att mitt liv faktiskt var beroende av kvinnor. Jag hade sex med män, men jag talade med kvinnor. Där någonstans föddes idén om att göra en film om sättet kvinnor talar på.

Vad överraskade dig mest under de här åren?

- Hur lika vi är. Jag åkte till Pakistan och lyssnade på kvinnor där, och de klagade på sina förhållanden med sina män. Det var identiskt. Min mamma kunde sagt det, eller min mormor. Det är verkligen bara en värld.

"Lös inte problemet"

I tv-seriens sex delar reser hon runt i olika länder - från Pakistan till Ryssland och Sydafrika - och pratar med kvinnor. Vissa är gamla vänner, andra har hon aldrig träffat förut.

Alla samtal har ett gemensamt: de handlar om de stora livsvalen. Att gifta sig, att skaffa barn. Problemen med att vara gift, problemen med att vara singel. Kort sagt: den sortens samtal som män är urusla på att föra.

Varför kan vi män aldrig prata lika mycket och bra?

- Jag är så glad att du ställde den frågan. Just nu bråkar jag med min pojkvän om det. Han har svårt för att prata på det sättet och problemet är att vi inte får verbal kontakt. Jag vet att jag efterfrågar något han inte kan.

- Jag säger alltid till min pojkvän eller min pappa: lös inte det här. Jag vill inte ha en lösning. Jag vill prata om det, dela med mig. Men de vill lösa problemet och gå vidare.